

РЕШЕНИЕ

№ 4866

гр. София, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 05.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Татяна Щерева, като разгледа дело номер **2315** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 във вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 във вр. чл. 266, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на пълномощника на управителя на [фирма], ЕИК[ЕИК] – адв. Г. Ж. от САК, против Решение № ПИ – 22 от 04.02.2022 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на дружеството вх. № С 220022-000-0022701/21.01.2022 г. по регистъра на ТД на НАП – С. срещу Разпореждане изх. № С 220022-173-0000374 от 18.01.2022 г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С 210022-022-0096840 от 21.12.2021 г. на главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП - С..

Според жалбоподателя, оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на материалния закон. Застъпва становище, че материално-правният характер на нормите, регламентиращи давностните срокове, изключва приложението на измененията на разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, влезли в сила след предприемане на действията по принудително събиране на публичното вземане на НАП, доколкото не е предвидено изрично ретроактивното им действие. Сочи, че процесните задължения за лихви се погасяват със същите давностни срокове както и главното публично вземане по ЗДДС, поради което погасяването му чрез плащане (настъпило след влизане в сила на Ревизионния акт, с който са установени задължения за ДДС) не може да се ползва за „рестарт“ на давностния срок за лихви. Изложени са аргументи и за незаконосъобразност на

наложените нови обезпечителни мерки, с оглед основанията за отписване на процесните задължения за лихви и значително намаления размер на публичното задължение за събирането на което е образувано изпълнителното производство. Прави се искане за отмяна на обжалваното решение и връщане на преписката на административния орган със задължителни указания по приложението на закона. Претендира се заплащане на направените по делото разноски.

Ответникът – директорът на ТД на НАП - С., чрез процесуалния си представител в съдебното производство, счита жалбата за неоснователна. В представените писмени бележки застъпва становище, че в конкретния казус погасяването на задължението за лихви върху публични задължения е подчинено на специалния ред в ДОПК, поради което началният момент на погасителната давност по чл. 171 от ДОПК е 01 януари на годината, следваща годината, в която е погасено публичното вземане чрез плащане. Претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение, като алтернативно прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

СГП не се е възползвала от правото на участие в настоящото производство.

Административен съд – София – град, Първо отделение – 26 състав, след като обсъди по отделно и в съвкупност приложените към административната преписка доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа и правна страна:

Изпълнително дело № 2805/2015 г. по описа на Отдел „Събиране“ при ТД на НАП – С. е образувано с цел принудително събиране на просрочени публични задължения на [фирма], установени с Ревизионен акт № [ЕГН]/05.09.2013 г., както и надлежно декларираните данъчни задължения по ЗКПО, ЗДДФЛ, ДОО, ЗО, УПФ за предходни периоди. Дружеството е уведомено за образуването изпълнително производство със съобщение за доброволно изпълнение изх. № 002805/2015/000001/26.02.2015 г. (л. 46 – 51 от делото) и му е предоставен 7-дневен срок за изпълнение на публичните задължения към ТД на НАП – С. с общ размер от 34 219,13 лв., от които главница – 28 498,12 лв. и лихви в размер на 5 721,11 лв., начислени до 26.02.2015 г.

С Разпореждане изх. № 2805-000024/01.04.2015 г. (л. 45 от делото) на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК, към задълженията на [фирма], за които е предприето принудително събиране по изпълнителното дело, са ПРИСЪЕДИНЕНИ и установени след образуването му публични вземания за данъци и осигурителни вноски. Общият размер на задълженията по изпълнителното дело след присъединяването е достигнал 36 111,79 лв., от които 30 046,59 лв. – главница и 6 065,20 лв. – лихви.

С Разпореждане изх. № [ЕГН]-000038/29.06.2015 г. (л. 39 - 44 от делото) на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., на основание чл.217, ал. 2 от ДОПК, към задълженията на [фирма], за които е предприето принудително събиране по изпълнителното дело, са ПРИСЪЕДИНЕНИ и установени с РА № Р-2210-1403982-091-01 от 07.11.2014 г. публични задължения за данъци и осигурителни вноски. Общият размер на задълженията по изпълнителното дело след присъединяването е достигнал 222 247,65 лв., от които 151 251,65 лв. – главница и 70 996,00 лв. – лихви.

Нарастналият размер на публичните задължения на [фирма] към ТД на НАП – С. е послужил като основание по чл. 200 и чл.205 във вр. чл. 195, ал. 1 – 3 от ДОПК за налагане на обезпечителни мерки от публичния изпълнител с Постановление изх. № 2805-000039 от 29.06.2015 г. (л. 25 - 38 от делото) – възбрана върху 3 недвижими

имота, с обща балансова стойност в размер на 299 230,30 лв.

С Разпореждане изх. № 2805-000088/23.11.2015 г., на основание чл.222, ал. 1 от ДОПК, е спряно производството по принудително изпълнение на публичните вземания, установени с РА № Р-2210-1403982-091-01 от 07.11.2014 г. с общ размер 122 138,80 лв., от които 78 127, 20 лв. – главница и лихви в размер на 44 005,60 лв. (л. 24 от делото).

С Постановление изх. № С 210022-022-0096840/21.12.2021 г., позовавайки се на разпоредбите на чл. 200 и чл. 202, ал. 1 във вр. чл. 195, ал. 1 – 3 от ДОПК, главен публичен изпълнител е наложил нови обезпечителни мерки, като е приел, че това е наложително, за да се гарантира принудителното изпълнение на останалите задължения на [фирма] към НАП (л. 23 от делото), чийто общ размер към този момент е бил 69 491,93 лева, от които главница в размер на 1 800,41 лева. Необходимостта от допълнително обезпечение е мотивирана с актуалния размер на задълженията и данните от информационната система на НАП за неизпълнение на поети ангажменти по заявление от 03.07.2020 г. за частично погасяване на просрочените публични задължения.

На 23.12.2021 г. управителят на [фирма] е депозирал молба вх. № С 210022-000-0602311 по изпълнителното дело с искане да бъдат отписани, на основание чл. 173, ал. 1 от ДОПК, публичните задължения на дружеството за лихви в размер на 24 777,10 лева, начислени с Ревизионен акт № Р-2210-1403982-091-01/07.11.2014 г. за задължения по ЗДДС за периода 01.12.2009 г. – 31.12.2009 г. и в размер на 12 347,49 лв., начислени относно същите задължения по ЗДДС за периода от издаване на Ревизионния акт – 07.11.2014 г. до погасяване на установените задължения по ЗДДС.

С Разпореждане от 18.01.2022 г. изх. № С 220022-137-0000374 на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е отказано отписване на процесните публични задължения за лихви с аргумент, че към момента на депозиране на молбата не е изтекъл предвиденият давностен срок в чл.172, ал. 2 от ДОПК. Посочено е, че принудителното изпълнение на задълженията на [фирма] е било спряно по искане на дружеството, с определение на АССГ от 14.10.2015 г., за срок от 2 години 6 месеца и 9 дни – до влизане в сила на РА № Р-2210-1403982-091-01 от 07.11.2014 г. – на 23.04.2018 г. Отбелязано е, че в същия смисъл следва да се отчете и периодът, през който не е текла давност по силата на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците (ЗМДВИППП).

По жалба на дружеството рег. № С 220022-000-0022701 от 21.01.2022г., директорът на ТД на НАП – С. се е произнесъл с оспореното в настоящото производство Решение № ПИ – 22 от 04.02.2022г., с което е оставил без уважение исканията за отмяна на Разпореждането на главния публичен изпълнител за отказ да бъдат отписани част от публичните задължения за лихви по изпълнително дело 2805/2015 г., дължими за задължения по ЗДДС за периода 01.01.2009 г. – 31.12.2009 г. и за отмяна на Постановлението за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С 210022-022-0096840 от 21.12.2022 г.

Решението на директора на ТД на НАП – С. е връчено по електронен път на 14.02.2022 г., а жалбата срещу него е заведена с вх. № 53-06-1039 на 21.02.2022 г.

Страните не спорят по така описаните фактически обстоятелства, които се установяват и от приложените към административната преписка заверени копия от

документи. Анализът на тези доказателствени източници даде основание на съда за следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена от процесуално легитимирано лице – надлежно упълномощен от представляващия данъчно - задълженото лице, адресат на административния акт – адв. Г. Ж., в предвидения, в разпоредбата на чл. 268, ал. 1 във вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 от ДОПК, 7-дневен срок.

Разгледана по същество – жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваното решение е постановено при спазване на административнопроизводствените правила – издадено е от материално компетентния орган по чл. 266, ал. 1 от ДОПК – директора на ТД на НАП - С., отговаря на изискванията за форма и съдържание, посочени са правните и фактически основания за издаването му.

Спорните въпроси в конкретния казус касаят приложението на материалния закон и те са:

- погасени ли са по давност процесните задължения за лихви,
- има ли основания за налагане на допълнително обезпечение, което да гарантира принудителното изпълнение на несъбраните към 21.12.2021 г. публични задължения на дружеството.

Доколкото налагането на обезпечителни мерки е обосновано с актуалния размер на непогасените публични задължения на [фирма] два дни преди депозиране на молбата с искане за отписване на процесните задължения за лихви, съдът счита, че най-напред следва да обсъди възраженията на жалбоподателя относно приложението на института на погасителната давност.

Вземанията за лихви са включени в кръга на публичните вземания, съгласно нормата на чл. 162, ал. 2, т. 9 от ДОПК. Не е спорен фактът, че основание за начисляване на процесните лихви, чието отписване, по реда на чл. 173, ал. 1 предложение първо от ДОПК, се претендира от дружеството - жалбоподател с депозираната молба вх. № С 210022-000-0602311 от 23.12.2021 г. до публичния изпълнител, са установените с Ревизионен акт № Р-2210-1403982-091-01 от 07.11.2014 г. задължения за данък върху добавената стойност, дължими за периода 01.01. – 31.12.2009 г. Не е спорен и фактът, че тези задължения са погасени чрез плащане от дружеството след приключеното производство, по реда на чл. 156 – чл. 161 от ДОПК, както и че към момента на депозиране на молбата пред публичния изпълнител с искане за отписване на процесните вземания за лихви, е изтекъл срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК за основното задължение.

В този аспект, законосъобразно е становището, застъпено в оспореното решение, че погасяването на публичните вземания за лихви върху данъци, какъвто е характерът на процесните, е подчинено на специалния ред, установен с нормите на чл. 171 – 173 от ДОПК, доколкото същите представляват обезщетение за закъснялото изпълнение на основното задължение по ЗДДС. Съответно на изискванията на материалния закон е изложеното в мотивите на решението, че давността по отношение на процесните лихви започва да тече от 01 януари на годината, следваща годината, в която е трябвало да се плати задължението.

Не могат да бъдат споделени аргументите на административния орган относно приложението на актуалната редакция на разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК (ред. ДВ, бр. 94/2015 г. в сила от 01.01.2016 г. и ДВ, бр. 64/13.08.2019 г.), която предвижда

периодът на спиране на изпълнителното производство по искане на длъжника да бъде изключен при изчисляване на общия 10-годишен абсолютен давностен срок. Приведено към фактите на конкретния казус, в мотивите на обжалвания административен акт е посочено, че се касае за изключване на срок от 2 години 6 месеца и 9 дни, като е прието, че след изтичането му, считано от 23.04.2018 г. е започнал да тече нов давностен срок. Подобно тълкуване на закона не отчита липсата на изричен регламент за обратно действие на влезлите в сила на 01.01.2016 г. изменения в материално правната норма на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, предвидени с § 22 на ЗИД на ДОПК (ДВ, бр. 94/2015 г.) – „В чл. 171, ал. 2 накрая се поставя запетая и се добавя „или изпълнението е спряно по искане на длъжника“. Липсата на изричен регламент за обратно действие по отношение на продължителността на срокове, установени в нов закон, изключва приложението му по отношение на вече започнали да текат срокове, освен ако завършването им по стария закон не изисква по – голяма продължителност от предвидената в новия закон.

Безспорно, от приложените доказателствени източници се установява, че към момента на спиране на изпълнителното производство – 14.10.2015 г. е била в сила предходната редакция на разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК (ДВ, бр. 105 от 2005 г.), която не предвижда при изчисляване на абсолютен давностен срок, изключване на периода на спиране на изпълнителното производство по искане на длъжника. В този аспект, давностните срокове по стария закон, предвидени в изменената норма на чл. 171, ал. 2 от ДОПК са с по-малка продължителност от предвидените с изменението с §22 на ЗИД на ДОПК (ДВ, бр. 94/2015 г.), поради което в конкретния казус следва да намери приложение именно разпоредбата на чл.171, ал. 2 от ДОПК преди измененията ѝ през 2015 г., в сила от 01.01.2016 г. като по – благоприятна за задълженото лице.

Липсата на изрична разпоредба в ДОПК, която да е съответна на нормата на чл. 119 от ЗЗД, не дава основание да се приеме, че публичните вземания се подчиняват на различно от посоченото общо правило. А това означава, че с изтичане на предвидените в чл. 171, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК срокове за основното публично вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни, акцесорни вземания /каквото именно е задължението за лихви/, дори и да не е изтекла давността за тях. Публичният изпълнител е разполагал с достатъчно време от момента на образуване на изпълнителното производство, а и с процесуални възможности при проявеното добросъвестно отношение на дружеството жалбоподател, да постигне изпълнение на задълженията, за които са предприети действия по принудително събиране. Изтичането на погасителните давностни срокове погасява единствено правото за събиране по принудителен ред на съответното публично задължение. Позоваването на изтекла абсолютна погасителна давност за процесните задължения за лихви в молбата на дружеството от 23.12.2021 г. предполага прекратяване на действията по принудителното им събиране от публичния изпълнител и отписването им по предвидения ред в чл. 173, ал. 1 от ДОПК, което не изключва доброволното им плащане или прихващане, при условията на чл. 128, ал.1, изречение второ от ДОПК.

Изложеното обосновава основателността на претенцията на жалбоподателя за отписване на процесните задължения за лихви поради изтичане на абсолютен давностен срок по чл. 171, ал. 2 от ДОПК към момента на сезиране на публичния изпълнител – 23.12.2021 г. Началният момент на погасителната давност за основното задължение по ЗДДС за последния данъчен период през м. декември 2009 г. е 01.01.2011 г., защото тези задължения е следвало да бъдат платени през м. януари

2010г. Това е и началният момент на давностния срок на задължението за лихви, който при прилагане на действащата към този момент норма на чл.171, ал. 2 от ДОПК, в редакцията от ДВ, бр. 105/2005 г., изтича на 01.01.2021 г.

В този аспект, както правилно е посочено в жалбата, дори и да се приеме за основателна тезата на административния орган в обжалваното решение, че с § 29 от ПЗР на ЗМДВИППП, в сила от 24.02.2020 г., е предвиден изричен регламент за своеобразно удължаване на започналите да текат до влизането му в сила, давностни срокове по чл. 171, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, същият не дава основание в конкретния казус да бъде отказано отписването на процесните задължения за лихви, защото срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК за тях е изтекъл към 01.03.2021 г.

Затова отказът на административния орган да отпише процесните задължения за лихви при категорично установения изтекъл към момента на депозиране на искането – 23.12.2021 г. давностен срок по чл. 171, ал. 2 от ДОПК по отношение на главното вземане, произтичащо от данък върху добавената стойност за периода 01.01. – 31.12.2009 г., е необоснован и несъответен на общия принцип, визиран в чл. 6 от АПК. По тези съображения, съдът счете за основателни аргументите, изложени в жалбата за неправилно приложение на материалния закон при постановяване на обжалваното решение на директора на ТД на НАП – С. в частта, с която е оставена без уважение жалбата на [фирма] против Разпореждане изх. № С 220022-173-0000374 от 18.01.2022 г. на главен публичен изпълнител и е отказано да бъде уважено искането за отписване на задължения за лихви с общ размер от 37 124,59 лв., начислени с РА № Р-2210-1403982-091-01 от 07.11.2014 г. за задължения по ЗДДС за периода 01.01.2009 г. – 31.12.2009 г. и за периода от издаване на РА до изплащане на установените задължения по ЗДДС. В тази ѝ част, преписката следва да се върне на публичния изпълнител за ново произнасяне в съответствие със задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени с настоящото решение.

Не могат да бъдат споделени и аргументите в мотивите на обжалваното решение, с които административният орган е обосновал необходимостта от налагане на нови обезпечителни мерки, възприемайки изложеното от публичния изпълнител в Постановлението от 21.12.2021 г. - актуалният размер на непогасените, подлежащи на принудително събиране публични задължения на [фирма].

Съответно на закона е становището в мотивите на обжалваното решение, че преценката за възможни затруднения при събирането на публичните вземания, за които са предприети принудителни действия, следва да се извърши въз основа на съпоставката между техния размер и наличните материални активи на длъжника, която включва и преценка за целесъобразност относно възможностите обезпечението на изпълнението да се постигне чрез конкретни активи.

Дължимият анализ, според настоящия съдебен състав обаче, следва да включва задължително и следните обективни факти :

- наложени обезпечителни мерки с Постановление изх. № 2805 -000039 от 29.06.2015 г. (л. 25 - 38 от делото) – възбрана върху 3 недвижими имота, собственост на дружеството, с обща балансова стойност в размер на 361 080,00 лв. към момент когато общият размер на подлежащите на принудително събиране публични задължения към НАП е възлизал на 222247,65 лв., от които 151 251, 65 лв. главница и лихви в размер на 70 996 лв.

- актуален размер на подлежащите на принудително събиране публични задължения на [фирма] към момента на налагане на обезпечителните мерки с обжалваното Постановление на главния публичен изпълнител изх. № С 210022-022-0096840 от 21.12.2021 г. – **69 491,93 лева**, от които **главница – 1 800,41 лв.** и лихви в размер на 67 691,52 лв.

- значителен размер на публичното вземане за лихви – 37 124,59 лева, за което е направено искане от задълженото лице, на основание чл. 173, ал. 1, пр. първо от ДОПК, спрямо общия размер на оставащото за събиране по принудителен ред задължение към 31.12.2021 г. - 69 491,93 лева,

- подадено заявление от [фирма] на 03.07.2020 г., с което е **предложен и приет от публичния изпълнител** погасителен план за частично погасяване на просрочените публични задължения, предмет на принудително събиране по изпълнителното дело,

- липса на доказателства, представени от публичния изпълнител и приложени към административната преписка, които сочат неизпълнение на поетите задължения по приетия погасителен план за ежемесечно внасяне на суми от по 10 000 лева,

- липса на доказателства за предприети действия от публичния изпълнител по отношение на първоначално наложените обезпечителни мерки в периода, за който се твърди, че не са изпълнявани ангажиментите по погасителния план.

Към така посочените категорично установени фактически обстоятелства в настоящия казус следва да бъдат добавени и:

- значително намаление на общия размер на непогасените публични вземания на дружеството жалбоподател в хода на изпълнителното производство - **от 222 247,65 лв.** към 29.06.2015 г., от които 151 251, 65 лв. главница и лихви в размер на 70 996,00 лв. **до 69491,93 лева** към 21.12.2021 г., от които **главница – 1 800,41 лв.** и лихви в размер на 67 691,52 лв.,

- неотменени обезпечителни мерки - възбрана върху три недвижими имота на дружеството с обща балансова стойност 361 080 лв. към момента на налагането им – 29.06.2015 г., значително надвишаваща размера на актуалното към 21.12.2021 г. задължение, особено при

прилагане на разпоредбата на чл. 173, ал. 1, пр. 1 от ДОПК по отношение на процесните задължения за лихви с общ размер от 37 124,59 лева.

В този аспект, основателни са възраженията в жалбата за недостатъчна доказателствена обезпеченост за наличие на обезпечителна нужда, която да налага прилагане на нови обезпечителни мерки, по реда на чл. 221, ал. 4 във вр. чл. 195, ал. 2 от ДОПК. Възпроизведените в мотивите на обжалваното решение доктринерни принципи за съразмерност, с които са обосновани предприетите действия от публичния изпълнител по налагане на обезпечителните мерки на подлежащите на принудително събиране публични вземания към 21.12.2021 г., в настоящия казус влизат в противоречие с изискванията на чл. 195, ал. 7 от ДОПК. Налице е явно несъответствие между значително намаления размер на общото задължение - повече от 3 пъти в сравнение с първоначалния и приложените, по реда на чл. 221, ал. 4 от ДОПК, и действащи и към 21.12.2021 г. обезпечителни мерки, чиято обща балансова стойност надвишава повече от 5 пъти актуалният размер на подлежащите на принудително събиране публични задължения на [фирма].

Мотивиран от изложеното, съдът счита, че както публичният изпълнител, така и ответникът, в постановените административни актове, са направили необосновани и несъответни на установените по категоричен начин правнозначими факти, поради което същите следва да бъдат отменени. Преписката следва да се върне на главния публичен изпълнител за ново произнасяне по искането по чл. 173 от ДОПК при спазване на указанията по тълкуване и приложение на закона, дадени с настоящото решение.

Претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените разноски – внесената държавна такса в размер на 50 лв. и платеното адвокатско възнаграждение по представения по делото договор за правна защита и съдействие в размер на 1 640 лева следва да се уважи изцяло. В този аспект, неоснователно е възражението за прекомерност направено от процесуалния представител на ответника, доколкото адвокатското възнаграждение е в минималния, предвиден размер в чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а и се явява съответен на извършените действия по процесуално представителство в настоящото съдебно производство.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 268, ал. 2 във вр. ал. 1 във вр чл. 161, ал. 1, пр. 1 от ДОПК, Административен съд – София-град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], депозирана от адв. Г. Ж. от САК, Решение № ПИ – 22 от 04.02.2022 г. на директора на ТД на НАП С..

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С 210022-022-0096840 от 21.12.2021 г. на главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С..

ОТМЕНЯ Разпореждане изх. № С 220022-173-0000374 от 18.01.2022г. на главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП - С..

ВРЪЩА административната преписка на главен публичен изпълнител при ТД на НАП С. за ново произнасяне по молбата на [фирма], депозирана по изпълнително дело № 2805/2015 г. по описа на Отдел „Събиране“, съдържаща искане за приложение на чл.173 от ДОПК, в съответствие със задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА ТД на НАП – С. да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], офис 2, представлявано от управителя С. М. Ц., сумата от **1 690 (хиляда шестстотин и деветдесет) лева** – разноски по делото - държавна такса за съдебното производство пред АССГ и адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на дружеството.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ДА СЕ СЪОБЩИ Решението на страните, по реда на чл. 138 от АПК във вр. § 2 от ДР на ДОПК.

СЪДИЯ: